

22140205

THAI A: LITERATURE – HIGHER LEVEL – PAPER 1
THAÏ A : LITTÉRATURE – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
TAILANDÉS A: LITERATURA – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Friday 9 May 2014 (morning)
Vendredi 9 mai 2014 (matin)
Viernes 9 de mayo de 2014 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a literary commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[20 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire littéraire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[20 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario literario sobre un solo pasaje.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[20 puntos]*.

จงเขียนบทวิจารณ์วรรณกรรมจากข้อเขียนที่คัดมานี้เพียงข้อเดียวเท่านั้น

1.

ในชั่วโมงแรกของการสอน เธอได้จัดการกับปัญหาที่ค้างคาอยู่ในใจตั้งแต่เย็นย่ำวันวาน โดยหวดไม้เรียวลงที่ก้นของเด็กนักเรียนชายคนหนึ่งซึ่งลอกแบบทดสอบจากเพื่อน ราวกับว่าไม้เรียวได้เปลี่ยนสภาพไปเป็นใบมีดคมกริบ กรีดเด็กนักเรียนคนนั้นให้เจ็บปวดอย่างถึงที่สุด มันฉายออกมาจากดวงตาโดดเดี่ยว อ้างว้าง และแห้งผาก เธออยากให้เขาหลังน้ำตาเพื่อปลดปล่อยความเจ็บปวดออกมาบ้าง ในเวลาเดียวกันเธอรู้สึกถึงร่องรอยของการตัด ที่เหมือนจะแยกเธอและเด็กนักเรียนคนนั้นให้ขาดจากกันไป

5 ต่างโดดเดี่ยวอยู่ก้นด้านในแห่งชีวิตในโลกเฉพาะของแต่ละคน เธอยังสอนตามปกติต่อไป แม้ใจจะถูกตัดเฉือน เด็กนักเรียนคนนั้นตั้งลึกลงในความผิดและไม่พูดจา

ก่อนที่เธอจะหยิบหนังสือและอุปกรณ์การสอนกลับมายังห้องพักครูเมื่อหมดชั่วโมง เธอได้กล่าวย่ำว่า ‘พิธากอรัส’ ค้นพบทฤษฎีบทที่ 29 อันยิ่งใหญ่ แสดงความสัมพันธ์ของพื้นที่สี่เหลี่ยมจัตุรัสบนด้านทั้งสามของสามเหลี่ยมมุมฉาก ขณะอยู่เพียงลำพัง ในชั่วโมงเงียบสงบที่สุดของคืนหนึ่ง เธอออกด้วยน้ำเสียงกังวาน ดังว่าเธอกำลังขับขานความรู้ลึกลับๆ ภายในใจตนเอง

10 ออกไปให้คนอื่นร่วมรับรู้

เหลาดินสอขี้ ๑ สบสตีอาร์มณ ไร้สรรพสำเนียงใด ๆ เงียบสงัดเหมือนอยู่เพียงคนเดียวบนโลก ห้องพักครูร้างผู้คน มีเพียงกองสมุดหนังสือและอุปกรณ์การสอนวางอยู่ตามโต๊ะ ตามมุมห้อง ตู้เหล็กที่บิสเททาเย็นเฉียบ เมื่อลุกขึ้นจับลูกบิดหมุนเปิดประตู พลันเจ็บแปลบที่อุ้งมือ คงเพราะกำไม้เรียวตีเด็กครั้งแรกในชีวิตของการเป็นครูเมื่อสักครู่ เธอยกฝ่ามือขวานขึ้นมาดูใกล้ๆ รอยแดงเป็นปื้นปรากฏชัด ... และเธอก็ได้เห็นนิ้วมือที่เกิดจากอำนาจการตัดของมีด ซึ่งเป็นปมด้อยของเธอมายาวนาน

15 ..พอแยงมีดทำครัวไปจากอุ้งมือเล็ก ๆ ขณะเธอฉายมาถึงเล่นตามประสาเด็ก ร่องรอยการบาดลึกเมื่ออายุ 2 ขวบยังผลให้ข้อบนสุดของนิ้วกลางบิดไปอย่างผิดปกติ เธอเพียรพยายามซ่อนเร้นมันไว้เมื่อโตขึ้นมันกลายเป็นปมด้อยที่ถูกเพื่อนล้อเลียนความหวาดวิตกกอดยไ้ระดับขั้นสูงเมื่อแตกเนื้อสาวเรื่อยมาจนกระทั่งเริ่มชีวิตการทำงานเป็นครู ยิ่งซ่อนยิ่งมีคนเห็น มันยิ่งเพิ่มความน่าเกลียด ทวีความผิดแผก จนต้องรำให้เพราะมันเสมอมา มันทำให้เธอโดดเดี่ยว เปลี่ยวเหงา..

ใช้ดินสอตรวจแบบฝึกหัดอยู่ที่โต๊ะ ล่วงเลยมาถึงเวลาที่เธออดหมดคาบเรียนสุดท้ายกั้วงานขึ้น เพื่อนร่วมห้องซึ่งชอบบอก

20 ว่าเธอนั้นแข็งกระด้าง ไร้เงงามในการดำเนินชีวิต ทำทุกอย่างเหมือนมีทฤษฎีคอยรองรับ มีกระบวนการตายตัวเหมือนวิชาที่เธอสอน ต่างก็ค่อย ๆ ทอยมาเก็บข้าวของแล้วออกจากห้องกลับบ้านจนหมดสิ้น นักการภารโรงอ้วนเตี้ยประจำอาคารเริ่มปิดประตูห้องต่าง ๆ เหลือเพียงห้องพักที่เธอนั่งจมอยู่ในภวังค์ เขาแหวะเข้ามาทักทาย บอกว่าจะนั่งอยู่เป็นเพื่อนตรงระเบียบ หากมีอะไรจะให้รับใช้ก็เรียกเขาได้

สักครู่เธอหอบกระเป๋าและหนังสือก้าวออกมา หลังจากปิดหน้าต่างทุกบาน ขณะปิดประตูห้อง เห็นเด็กผู้ชายอายุ 10

25 กว่าขวบในชุดกันหนาวมอ ๆ ยืนเหม่อมองอยู่ห่างออกไปตรงระเบียบ ผมหยิก รุงรังพลิวไหว เธอกลับไม่เห็นนักการภารโรงคนนั้น

ชายกระโปรงไกวในสายลมหนาว กระซิบเสื้อไหมพรมสีขาวนวลให้มิดชิดขึ้น วางกระเป๋าและหนังสือลงในตะกร้าหน้ารถจักรยาน ปั่นช้าๆ ฝ่าลมหนาวมุ่งกลับบ้าน สนามฟุตบอลไร้ผู้คน มีใบไม้ปลิวคว้างพลิกพลิ้วสะท้อนแสงแดดยามเย็นระยิบระยับ

30 ใจเธอกระหวัดคิดถึงดวงตาแห้งผากของเด็กนักเรียนเมื่อเช้านี้ อยากบอกใครสักคนว่าที่ทำไปนั้นก็เพื่อชีวิต เพื่ออนาคตของเขาเอง แม้ว่าเธอจะเจ็บปวดทุกครั้งเมื่อหวดไม้เรียวลงไปกระทบเนื้อ

เธออยากช่วยลูกศิษย์หรือคนทั่วไป แม้จะปักใจเชื่อว่าสำหรับเธอ นั้นไม่มีใครใส่ใจจะช่วยอย่างจริงจังและช่วยไม่ได้เลยก็ตาม

มาโนช พรหมสิงห์, ระหว่างรอยมีด (1997)

2.

หมิ่นตรีฎจวน

- หวีดหวีดวอนวอนอ่อนนออดโอยมา
ไอ้อนิจจาอ่อนนาลัย
หมิ่นตรีฎจวนคลั่งฟังคล้ายเสียงใคร
เสียงใครครวญใคร ร้องไปร่ำไปในสายลม
5 หลับตื่นคืนวันหวาดหวั่นรัฐจวน
ไอ้ลมหวอนอวลป่วนอารมณ์
หมิ่นตรีฎจวนหน้าตาคคล้ายเข้มคม
สักแทงโคกชม เจ็บเหลือจะข่มแล้วกรรมเวร
หวีดวอนคลอนทรวงล้งหาใจ
10 คว้านไปคั่นไป คงได้แต่ไร้เหลือเดน
ไอ้อสุราคว่ำหัวใจฉันไปดูเล่น
แล้วโยนกระเด็นลอยร้างรา
อยากกลับมาเลย อยากกลับมาเลย
ไอ้ลมหนาวเอ๋ย อย่าเลยมา
15 ฉันคงตายเมื่อลมเหนือพัดพา
หอบอดีตมา ปล้นขวัญพินมาไว้ปราณี

ศรีสวัสดิ์ พิจิตรวรการ (1965)